

INTERJÚ

INTERJÚ

Tanulás nélkül szűkül a tudásunk

Interjú Kurucz Balázssal

A coaching-szakmában évek óta ismert szakembert, a Coach Akadémia egyik társtulajdonosát, a BKF-en működő Üzleti edző szak szakmai vezetőjét, a Hős útja projekt coach-munkatársát, Kurucz Balázst kérdeztük a tanulásról és az önképzésről vallott filozófiájáról.

MC: Fontosnak tartod, hogy az ember – foglalkozásától függetlenül – folyamatosan tanuljon, képezze magát. Miért?

KB: Volt egy Dale Carnegie nevű gondolkodó, aki a múlt században valami ilyesmit fogalmazott meg: Az emberek egy jelentős része már harmincas éveitől tájékaán meghal, csak öregkorában temetik el... Ezt a szellemi halált késlelteti a folyamatos önképzés. Azt gondolom, hogy a tudásunk a változó világban

kopik, s tanulás, továbbképzés és önképzés nélkül szűkül, elavul a tudás. Tehát már ahhoz is tanulás szükséges, hogy a világgal lépést tartsunk, azaz szinten tarthassuk ismereteinket. És itt nemcsak a tudás (knowledge), hanem a készségek (skills) fejlesztéséről is beszélek. A tíz évvel ezelőtt használt készségeimnek körülbelül 20%-t használom ma, a többi új.

MC: Mi a helyzet coachként a folyamatos tanulással?

KB: Coachként számomra a legnagyobb tanulást a szakadatlan önismereti munka jelenti. Nem mindegy, hogy miként vagyok jelen egy folyamatban, milyen tudást, tapasztalatot és saját élményt nyújtok az ügyfelemnek.

Úgy gondolom, hogy a coach önképzése, továbbképzése nem szorítkozik kizárólag a szakmai tanulásra, az előadásokra, tanfolyamokra. Sokkal tágabban értelmezem az önképzés témakörét, amelybe beletartozik az önismeret, az egyéni vagy a csoportos szupervízió, vagy akár a pszichodráma is.

MC: Mennyire és hogyan hasznosul a tudásmegosztás egy-egy szakmai előadást követően?

KB: A coach-végzettség megszerzése után nem feltétlenül az a fontos, hogy újabb és

újabb tanfolyamokra iratkozunk be. Nagyon inspirálóak a néhány órás előadások is, melyek egy-egy témát járnak körbe. Ezek a coach-kompetenciákat feszegető témák a hétköznapi életben hajlamosak vagyunk gyorsan átsiklani. Az ICF Magyar Tagozata által szervezett coach kompetencia fórum alkalmával például óriási a tanulás, ha az adott téma fókuszba kerül. Az ilyen előadásokon, moderált, facilitált beszélgetéseken mindig találok inspirációt egy-egy aktuális helyzetre, épp futó folyamatokra. Biztos vagyok abban, hogy más időpontban, más élethelyzetben meghallgatva az előadást újabb, és más gondolatok ébrednének bennem.

A szakmai továbbképzéseken szerzett tudásra az ICF-akkreditáció megújításához, illetve az előrelépéshez is szükség van. Azt gondolom, hogy nagyon bölcsen alakították ki az ICF akkreditációs rendszerét.

MC: Mi történik akkor, ha egy coach nem képi magát folyamatosan?

KB: Biztos vagyok abban, hogy a tanulás megakadályozza a fásultságot. Új szemléletet, tudást és fellendülést hozhat. Épp a mi szakmánkban nagyon fontos, hogy ne mindig, minden folyamatban ugyanazt és ugyanúgy csináljunk.

MC: Mit értesz önképzésen?

KB: A személyes tanulás és önképzés legegyszerűbb és leghatékonyabb formájaként az önreflexió jut eszembe először. Ha az aktuális

esetemet elemezve leülök, megvizsgálom a folyamatot, saját szerepemet, jelenléteimet akkor már nagyon sokat tanultam saját magamtól. Nagy hasznát látom persze, ha ezt egy szupervízió keretében tehetem meg.

MC: Eddig a saját, tanulásról és önképzésről vallott filozófiádról beszéltél. Most szeretnék a tanári szerepedről kérdezni, hiszen két coach-képzést is vezetsz, igazgatsz.

KB: Kezdem ott, hogy miért lettem tréner. Kerestem a helyem a világban, és szerettem volna a világot, másokat és magamat jobban megismerni, a szó pozitív értelmében befolyásolni. Tulajdonképpen a fejlődés lehetősége, a tanulás miatt lettem tréner. Eközben kezdtem el coaching folyamatokat, akkoriban tréningek utánkövetéseként, amit most is nagyon hatékony fejlesztésnek tartok. A tréneri és coach alapkompenciákra építkezve tanultam Bán Zsuzsánál szupervízió alapú coachingot. Majd az élet adta lehetőségekkel élve elindítottuk a Business Coach Akadémiát 2007 végén, majd két évvel később a Budapesti Kommunikációs és Üzleti Főiskola keretein belül az Üzleti edző szakirányt is. Nem egy erős jövőkép és céltudatos tervezés eredménye volt, inkább a kedvező lehetőség és a felkészültség egy jó találkozása.

MC: Miben más és miben azonos a két képzés?

KB: A legnagyobb különbség az akkreditáció-

ban van. A Coach Akadémia a nemzetközi ICF által akkreditált képzés, míg a BKF-en magyar állami akkreditált diplomát kapnak a végzősök. Különbség van még a képzés tartalmában is. A BCA 150 órás képzést nyújt, míg a BKF-en ez 280 órára bővül, azaz a coaching ismereteket előadások egészítik ki, melyek anyaga az üzleti életben kiválóan használható. Arra törekszünk, hogy mindkét képzés előnyeit – a lehetőségekhez mérten – alkalmazzuk a másik képzés keretein belül is. Különbség, hogy az egyik helyen pénteken, a másikon pedig szombaton zajlik a tudásátadás. Ez már a résztvevők körét is meghatározza: aki dolgozik, inkább a szombati napokat választja.

MC: Tudnál példát mondani arra, mit hasznosítottatok a két képzési rend különböző tapasztalataiból?

KB: Igen. Például a Coach Akadémia korábbi moduláris rendszerét fix tanrendűre cseréltük, mert láttuk, hogy a BKF-en mennyire jól működik a csoportdinamika. A tanulást támogatja, hogy a csoport együtt halad a képzésen és a gyakorlaton, valamint a szupervízióban is. Trénerként, előadóként is biztonságot ad, ha állandó csoporttal dolgozunk. Persze az elején több energiát kell fektetni a csoportdinamikára, de – a résztvevők érdeklődéséből adódóan – gyorsan összeáll a csapat. Nincsenek turbulenciák, a hosszú távú együttműködés bizalmon alapszik. Így oktatói, tréneri oldalról is nagyon relaxált a munka: helyet kap a kreativitás és

az alkotás.

MC: Mi az, ami azonos a két képzésben?

KB: Mindkét képzésben nagy hangsúlyt fektünk a gyakorlati oktatásra, nem elégszünk meg a szakirodalommal és a könyvekkel. A demó-coaching, az akváriumok és a kis ülések majd a coaching szakmai gyakorlat fokozatosan vezeti be a hallgatókat a coaching világába. Törekszünk a kis csoportos képzésre, amelyben kiemelt szerepet kap a saját élményű tanulás. Fontosnak tartjuk, hogy képzett szupervízor szakember kíséretében kerüljön sor a gyakorlatot kísérő szupervízióra. Az is elvárás, hogy az oktatók ne csak tanítsák a szakmát, hanem maguk is gyakorló coachok legyenek. Ma már szerencsére több coach képzés is fontosnak tartja ezeket a tényezőket, nagyon jó munkát végez egyik-másik coach képző „versenytársunk”. Egy ACC felkészítés kapcsán például Erős Iлона egyik tanítványával dolgoztam, fantasztikusan jól képzett coach az illető.

MC: Mi ad számodra motivációt a tanításhoz?

KB: Motivál, hogy tanítva tanulok legtöbbet. Nagyon lelkesítő, hogy a csoportból érkező kérdésvetéseknél köszönhetően még egy sokadszor előadott témát is tudok más nézőpontból, mélyebben, másként látni. Ez fantasztikus élmény, s ennél nagyobb motiváció nem is kell!

Természetesen az is motivál, hogy nekem ez

a szakmám, ebből élek. A coachok képzése üzleti vállalkozás is.

Harmadikként említeném még az ember elismerés iránti vágyát. Jó érzés, amikor visszajelzést kapok arra, hogy az óráim megérint valakit, ha változik valami az életében, ha sikerült nézőpontot változtatnia. Olyan ez, mint a coachingban az ügyfél sikeréről szóló visszajelzés...

MC: Mit javasolsz azoknak, akik coach-képzést keresnek, hogyan válasszanak?

KB: Mindenkinek azt javaslom, hogy használják ki a nyílt napokat és szerezzenek személyes benyomásokat. Természetesen adatot gyűjteni lehet a honlapokról és ismeretökből is.

MC: Mennyire telített most a magyar co-

ach-képzési piac?

KB: A kollégáimmal konzultálva a legtöbben arról számolnak be, hogy sikeresek és keresettek a képzések, megtelnek a csoportok. Ez annak is köszönhető, hogy egyre többen érzik, tudják: szükség van a végzettséget igazoló oklevélre. A szakmában sokan tartanak az „önjelölt coachoktól”, s mint az ICF kutatása is bizonyítja, fontos a végzettség és a képesítés. Az is kérdés, hogy szükség van-e ennyi coach-ra. Ezt én inkább onnan közelítem meg, hogy a coaching elsődleges terméke az egyéni felelősségvállalás. A kérdés tehát így is fogalmazható: szükség van-e több egyéni felelősségvállalásra Magyarországon...

MC: Köszönjük a válaszokat!